

Δεν ανήκω στη χωρία των ανθρώπων που έχουν παρακολουθήσει στενά την καλλιτεχνική πορεία του Πανούση. Δεν τον έχω ακούσει ποτέ ζωντανά και το πρώτο του βιβλίο (Πούστευε και μη ερεύνα), το διάβασα μόλις πριν τέσσερα χρόνια. Μου έκανε όμως καλή συντροφιά σε ένα καλοκαιρινό ατμοπλοϊκό ταξίδι.

Έτσι φέτος που έπεσε στα χέρια μου η τελευταία εκδοτική του δουλειά: «Magic Baf Ο τυφώνας Τζέφρυ», δεν είχα κανένα ενδοιασμό ότι θα περνούσα, διαβάζοντάς το, πάλι καλά. Όπερ και εγένετο.

Ο συγγραφέας δεν ανήκει σε καμιά γκρίζα περιοχή και δύσκολα περνά απαρατήρητος. Από τα πρώτα χρόνια της καλλιτεχνικής του πορείας φρόντισε να έρχεται σε σύγκρουση με ότι θεωρούσε εκείνος κατεστημένο, στραβό και ανάποδο. Μπορούμε να πούμε ότι η τροχιά του ούτε εύκολη ήταν, ούτε ανεμπόδιστη. Για τις μουσικές του ικανότητες, αν και κάθε άλλο παρά ειδήμων είμαι, εκφράζω την άποψη ότι η φωνή του κάνει πράγματα που λίγοι τραγουδιστές μπορούν, ενώ με το στίχο του και γραπτά του, βάδιζε συχνά και με μεγάλη ευκολία πάνω σε συγκρούσεις που θα άντεχαν ακόμα λιγότεροι.

Αυτά αντιλαμβάνομαι από την εξωτερική εικόνα και καλό θα είναι, να είναι έτσι και για αυτά που δεν ξέρουμε, που δεν βλέπουμε, δηλαδή, η καλλιτεχνική, σατυρική φιγούρα του να είναι καθ' όλα γνήσια.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι ένας ευφυής και ταλαντούχος καλλιτέχνης.

Παρατηρητικός, με άνεση στο λόγο, ενημερωμένος, συχνά υπερβολικός, ενίοτε και προκλητικός. Δεν υπάρχει αμφιβολία επίσης ότι ενοχλεί εκείνες τις ιδέες που δεν έχουν συνηθίσει να ενοχλούνται.

Εδώ τίθεται και το θέμα των ορίων της σάτιρας και προφανώς αυτοί που σατιρίζονται, υπερασπίζονται τον περιορισμό της, αντίθετα οι ακροατές που συχνά βρίσκονται στο απυρόβλητο υπερθεματίζουν.

Στο ίδιο μοτίβο λοιπόν κινείται και το τελευταίο του βιβλίο.

Για κάποιον που είναι ασυνήθιστος στο ύφος του, το κείμενο φαντάζει χαώδες.

Στήνει το γνωστό του, ιδιότυπο παιχνίδι με τις λέξεις και τις εκφράσεις, οι οποίες διατηρούν μια σημειολογική σημασία, όπως:

«Πάμε στο άγνωστο με βάρκα τη λεπίδα», ή «Δύσκολοι καιροί για τζίτζικες», ή «ο διάλογος έχει πολλά παγκάρια»,

ακόμα και

«η συνωμοσία των κηφήνων της Βουλής.»

Αποκαλεί το Τελ Αβιβ,

«τέλος της ζωής» κλπ.

Παρουσιάζεται ανελέητος με τους πολιτικούς, γράφοντας ανάμεσα σε άλλα!

«...Το πρόσωπο της χρονιάς είναι ο Καραμάν Αλής ο Κωστάκης ο Β ο Μικρός ο επονομαζόμενος και Μπουχέσας.»

«...Ανάθεμα την ώρα, κατάρα τη στιγμή,
έγινε κυβερνήτης, του Αντρέα το παιδί».

«..Τον γουστάρουμε τον Γιώργο εμείς οι αναρχοκομμουνιστές, διότι είναι ο ηγέτης του χάους »

«...γιατί να ξέρει τα οικονομικά καλύτερα από τα Ελληνικά ο Γιωργάκης; Θα κάνει υπολογισμούς, και στα κλάσματα από κάτω θα βάζει πηλίκια.»

«...Δεν υπάρχει πιο επικίνδυνος, πιο αποτελεσματικός τρομοκράτης από τον Πρωθυπουργό, τον Γιωργάκη τον Γ' τον ζαβό.»

«...Ο Αντώνης θα πρέπει να είναι υιοθετημένο Μογγολάκι, με προσόντα βέβαια, αφού δεν έχει δουλέψει ποτέ, αλλά έχει τσαλακώσει κάποια σεντόνια της Βίση»

«...Η πιο πετυχημένη χορηγία, είναι αυτή του Νάσου Αλευρά του ΠΑΣΟΚ: Νάσος Αλευράς.»

«Το Πασοκ στο γκρεμό με τον Μπένυ αρχηγό»

«Μπενίτο προχώρα σε θέλει η Καμόρα»

«...Ο Άδωνις δεν είναι τραμπούκος, όπως τον αποκαλούν οι αντίπαλοί του: Είναι τραμπουμπούκος»

«..Το ελληνικό μέτωπο του Βορβορίδη δεν έχει κέρατα: έχει τσεκούρια της ΕΠΕΝ και του Λεπέν.»

«...αφιερωμένα στον νέο υπουργό Πορνείας και Ελλειμάτων, Γιώργο Μπαμπούνιότη τον Βουλγαροκτόνο»

Πολλές φορές δεν χρειάζεται να πει πολλά πράγματα για αυτούς. Έτσι διαβάζουμε για: «τον Παγκαλόγατο», «...τον πρασινοαίματο Παύλο Γερουλάνο», τον «πρόεδρο Παπούλη»

Στέκεται ιδιαίτερα κριτικός στην κατανάλωση:

«...Ειδικά τα Χριστούγεννα, που είναι η επέτειος του γάμου του ανθρώπου με την κατανάλωση...»

Φυσικά παραμένει αντικληρικαλιστής

«..Αν είναι να τα φάνε ο Στρος Καν με τον Αλμούνια καλύτερα να τα χαίρονται ο Ευφραίμ με τον Αρσένιο και τ' άλλα τεκνά...».

Εννοείται ότι δεν έχει πρόβλημα να εκφράζει τον αντιαμερικανισμό του και την αντίθεση του στη συγκεκριμένη τουλάχιστον Ε.Ε. Ολοκληρώνει το πόνημά του με ένα κρεσέντο επιχειρημάτων του πως δεν τα φάγαμε μαζί με τίτλο: Ναζί τα φάγανε. Μαζί θα τους φάμε

Το βιβλίο, κατ' ουσίαν, πρόκειται για ένα πολιτικό ημερολόγιο που καλύπτει την επικαιρότητα από τις 20 Οκτωβρίου 2009 έως τις 22 Μαρτίου 2012.